

SPOLJNOTRGOVINSKA ARBITRAŽA
pri Privrednoj komori Srbije
Beograd

O d l u k a

u sporu

TUŽIOCA: [...] Srbija

Protiv

TUŽENOG: [...] Makedonija

Broj T – 7/08

Spoljnotrgovinska arbitraža pri Privrednoj komori Srbije u Beogradu, i to [...] kao arbitar pojedinac, postupajući po tužbi tužioca [...] Srbija (u daljem tekstu: Tužilac), koga zastupa punomoćnik [...], protiv tuženog: [...] Makedonija (u daljem tekstu: Tuženi) koga ne zastupa niko, radi isplate duga za primljenu robu u vrednosti od 18.610,94 - eura, kamate i troškova postupka, po sprovedenom postupku posle održane usmene rasprave 15. aprila 2009. godine, donosi na osnovu stava 6 člana 37, člana 34 i člana 49 Pravilnika o Spoljnotrgovinskoj arbitraži pri Privrednoj komori Srbije, dana 4. juna 2009. godine, sledeću

ODLUKU

1. USVAJA SE TUŽBENI ZAHTEV, i nalaže se tuženom [...] da tužiocu [...] plati iznos od 18.610,94 evra na ime glavnog duga – neplaćene cene za isporučenu robu u roku od 8 dana od dana prijema ove odluke.

2. USVAJA SE tužbeni zahtev da Tuženi uz glavni dug plati i kamatu po stopi koju Centralna Evropska banka propisuje za evro i to kako dospeva za svaki pojedinačni iznos: po fakturi br. 61 na iznos od 2.068,37 EUR počev od 25.07.2005. godine do isplate po stopi od 2,148%; po fakturi br. 64 na iznos od 5.822,20 evra počev od 31. 07. 2005. godine do isplate po stopi od 2,173%, po fakturi br. 81 na iznos od 3.931,20 evra počev od 29.08.2005 godine do isplate po stopi od 2,209%, po fakturi br. 135 na iznos od 4.917,17 evra počev od 5.11.2005 godine do isplate po stopi od 2,639%; po fakturi br. 22 na iznos od 1.872,00 EUR počev od 11.04.2007. godine do isplate po stopi od 4,237% i to u roku od 8 dana od dana prijema ove odluke.

3. OBAVEZUJE se Tuženi da plati troškove arbitražnog postupka u iznosu od 262.310,00 dinara (registracioni troškovi i arbitražni troškovi), kao i troškove Tužioca povodom ovog postupka u ukupnom iznosu od 41.000,00 dinara (tužba i obrada predmeta za ročište), što ukupno iznosi 303.310,00 dinara u roku od 8 dana od dana prijema ove odluke.

OBRAZLOŽENJE

I. Utvrđivanje postojanja arbitražnog sporazuma

1. Tužilac je u tužbi od 31. marta 2008. godine naveo da nadležnost Spoljnotrgovinske arbitraže pri Privrednoj komori Srbije proizlazi iz člana 14. Ugovora o kupoprodaji broj 157/04 koji je zaključen 4.01.2005. godine između Tužioca i Tuženog u ovom sporu. Član 14. Ugovora o kupoprodaji glasi: „Ugovorne strane su saglasne da sve nastale probleme reše dogovorom, a ukoliko to nije moguće priznaju nadležnost Spoljnotrgovinske arbitraže pri Privrednoj komori Srbije i Crne Gore i Trgovinskog suda u Leskovcu.“

2. Sekretarijat Arbitraže je 26. decembra 2008. godine uputio tužbu sa priložima Tuženom i pozvao ga da, shodno stavu 1. i 2. člana 31 Pravilnika o

Spoljnotrgovinskoj arbitraži (u daljem tekstu: Pravilnik STA) dostavi odgovor na tužbu, kao i da, u sporazumu sa Tužiocem, u roku od 30 dana od odgovora na tužbu izaberu arbitra-pojedinca, ili to imenovanje prepuste predsedniku Arbitraže, shodno članu 21. stav 1. i 2. Pravilnika STA, i o tome pismeno obaveste Arbitražu.

Tužba koju je Sekretarijat Arbitraže poslao Tuženom na odgovor, na adresu označenu u tužbi putem službe DHL, nije mogla da bude uručena, jer je primalac odbio da primi isporuku, iako je dostavljanje više puta pokušano, i to 29. 30. i 31. decembra 2008. godine, kao i 5., 8., 9., 12., 13. i 14., januara 2009. godine, o čemu je dostavna služba obavestila STA.

3. S obzirom na to da Tuženi nije u ostavljenom roku odgovorio na tužbu Predsedništvo Spoljnotrgovinske arbitraže u užem sastavu: [...] predsednik Arbitraže, [...] potpredsednik Arbitraže i [...] sekretar Arbitraže, je na sednici koja je održana 2. februara 2009. godine, na osnovu spisa spora i isprava koje je Tužilac podneo, *utvrdio da se arbitražni sporazum koji se odnosi na ovaj spor nalazi u spisima ovog spora, tj. da je sporazum sadržan u članu 14. Ugovora o kupoprodaji broj 157/04 koji je zaključen 4. januara 2005. 27. godine.*

II. Imenovanje arbitra

1. S obzirom da vrednost spora prema navodima tužbe ne prelazi 70.000 USD, na osnovu stava 1 člana 20 Pravilnika STA, ovaj spor rešava arbitar-pojedinac.
2. Pošto Tuženi nije u ostavljenom roku odgovorio na tužbu, Predsednik Arbitraže je, 2. februara 2009. godine, na osnovu stava 3 člana 21 Pravilnika STA, *imenovao* za arbitra pojedinca [...], koja je dala izjavu o prihvatanju dužnosti i izjavu o nezavisnosti.

III. Utvrđivanje nadležnosti arbitraže

1. Tužilac je uz tužbu od 31. marta 2008. godine priložio UGOVOR o kupoprodaji broj 157/04 koji je zaključen 4. januara 2005. godine između Tužioca i Tuženog u ovom sporu, koji u članu 14. sadrži sledeću odredbu: „Ugovorne strane su saglasne da sve nastale probleme reše dogovorom, a ukoliko to nije moguće priznaju nadležnost Spoljnotrgovinske arbitraže pri Privrednoj komori Srbije i Crne Gore i Trgovinskog suda u Leskovcu.“

2. Iz ove odredbe proizlazi da je ona po svojoj prirodi arbitražna klauzula i klauzula o izboru međunarodno nadležnog suda, a da je izbor prepušten onoj ugovornoj strani koja će pokrenuti postupak. Tužilac u ovom sporu je, podnoseći tužbu Spoljnotrgovinskoj arbitraži pri Privrednoj komori Srbije, izabrao arbitražni način rešavanja nastalog spora.

3. Tužilac je tužbu protiv Tuženog podneo Spoljnotrgovinskoj arbitraži pri Privrednoj komori Srbije koja, na osnovu Zakona o prestanku važenja Zakona o Privrednoj komori Jugoslavije (Službeni glasnik RS broj 55/2003), predstavlja pravnog sledbenika Spoljnotrgovinske arbitraže pri Privrednoj komori Jugoslavije i nastavlja sa radom pri Privrednoj komori Srbije, u postojećem sastavu i organizaciji, pod istim uslovima i sa punom autonomijom i nezavisnošću.

4. Arbitražni sporazum sadržan u članu 14. Ugovora o kupoprodaji broj 157/04 ispunjava uslove punovažnosti koji su predviđeni u članu 5 stav 1 i Zakona o arbitraži (Službeni glasnik RS, broj 46/2006) i članovima 12-13 Pravilnika STA, i to:

(1) predmet spora spada u međunarodne poslovne odnose (član 12 Pravilnika STA), što proističe iz Ugovora o kupoprodaji između Tužioca [...] i Tuženog [...] zaključenog dana 4. januara 2005. godine, čiji je predmet kupoprodaja mineralne vode [...] (član 1 Ugovora); kao takav, predmet spora ne spada u isključivu međunarodnu nadležnost pravosuđa Srbije, i on odgovara uslovu arbitrabilnosti po stavu 1 člana 5 Zakona o arbitraži Srbije (Sl. Glasnik RS, br.46/06),

(2) arbitražni sporazum je sadržan u članu 14. Ugovoru o kupoprodaji broj 157/04 koji je zaključen u pismenoj formi dana 4. januara 2005. godine između Tužioca i Tuženog i odnosi se na sve buduće sporove koji bi nastali iz Ugovora o kupoprodaji.

5. Na osnovu ovih elemenata i dokaza koji se nalaze u spisima, Arbitar pojedinac je utvrdila da je Arbitraža nadležna da postupa u ovom sporu.

IV. Tužbeni zahtev i arbitražni postupak

1. Tužilac je 31. marta 2008. godine podneo tužbu ovoj Arbitraži radi isplate duga. U tužbi je naveo da je sa Tuženim 4. januara 2005. godine zaključio Ugovor o kupoprodaji čiji je predmet kupoprodaja mineralne vode [...]. Tužilac je na osnovu Ugovora isporučivao robu Tuženom, koju je ovaj bio obavezan da plaća na način kako je to predviđeno odredbama člana 6. Prema navodima tužbe, Tuženi nije platio ugovorenu kupoprodajnu cenu za isporučenu i primljenu robu od Tužioca u periodu od 25.05.2005. godine, zaključno sa 11.04.2007. godine. Po tom osnovu Tuženi duguje Tužiocu ukupan iznos od 18.610,94 evra. Tuženi do dana podnošenja tužbe Arbitraži nije platio Tužiocu ugovorenu kupoprodajnu cenu za mineralnu vodu koja je uredno transportovana i carinjena o čemu postoje dokazi, i to: račun-otpremnica br. 61 od 24.05.2005. godine i carinska isprava br. 101949142 od 25.05.2005. godine, račun-otpremnica br. 64 od 31.05.2005. i carinska isprava carinarnice otpreme/izvoza od 31.05.2005. godine, račun-otpremnica br. 81 od 29.06. 2005. i carinska isprava carinarnice otpreme/izvoza od 29.06.2005. godine, račun-otpremnica br. 135 od 05.09.2005. i carinska isprava carinarnice otpreme/izvoza od 05.09.2005. godine i račun-otpremnica br. 22 od 11.04.2007. godine i carinska isprava carinarnice otpreme/izvoza od 11.04.2007. godine. Tužilac na osnovu navedenog u tužbi zaključuje da je za isporučenu robu Tuženom ispostavio fakture koje ovaj nije platio, iako je uredno primio robu, što se vidi iz otpremnica. Tužilac se u više navrata telefonom obraćao Tuženom i pozivao ga da izmiri svoje dugovanje, ali ovaj poslednji nije reagovao na opomene Tužioca, niti je bilo čime pokazao dobru volju da izmiri svoja dugovanja prema Tužiocu. Iz toga Tužilac zaključuje da Tuženi izbegava da plati svoj dug za isporučenu i primljenu robu i predlaže Arbitraži da donese odluku da mu Tuženi plati na ime primljene robe ukupan iznos od 18.610,94 evra na ime glavnice. Uz zahtev za izmirenje duga po osnovu glavnice Tužilac zahteva i isplatu kamate po stopi Centralne evropske banke, i to kako dospeva svaki pojedinačni iznos na sledeći način: po fakturi br. 61 na iznos od 2.068,37 EUR počev od 25.07.2005. godine do isplate; po fakturi br. 64 na iznos od 5.822,20 evra počev od 31. 07. 2005. godine do isplate; po fakturi br. 81 na iznos od 3.931,20 evra počev od 29.08.2005 godine do isplate; po fakturi br. 135 na iznos od 4.917,17 evra počev od 5.11.2005 godine do isplate; po fakturi br. 22 na iznos od 1.872,00 EUR počev od 11.04.2007. godine do isplate. Tužilac je, takođe, postavio zahtev za isplatu troškova postupka.

2. Tužilac je uz tužbu dostavio sledeće dokaze: fotokopiju Ugovora o kupoprodaji zaključenog 4.01.2005. godine; specifikaciju nenaplaćenih računa od [...]; fotokopije gore navedenih računa-otpremnica i specijalno punomoćje kojim ovlašćuje advokata

[...] da podnese tužbu Spoljnotrgovinskoj arbitraži u Beogradu protiv kupca [...] i da preduzima sve pravne radnje pred Arbitražom od 27.03.2008. godine koje važi do okončanja postupka.

3. Nakon što je Tužilac uplatio registracione troškove u skladu sa članom 57 Pravilnika STA u iznosu od 16.462,00 dinara o čemu je STA obavještena 4. decembra 2008. godine, kao i nakon uplate arbitražnih troškova u skladu sa stavom 1 člana 57 Pravilnika STA u iznosu od 245.848,00 dinara o čemu je o čemu je STA obavještena 25. decembra 2008. godine, Arbitraža je 26. decembra 2008. godine uputila dopis Tuženom i pozvala ga da u roku od 30 dana od dana prijema tužbe odgovori na tužbu i da se izjasni o predlogu Tužioca o imenovanju arbitra pojedinca. Arbitraža je o ovome izvestila Tužioca, kao i o tome da će Predsednik Arbitraže u skladu sa stavom 3 člana 27. Pravilnika STA imenovati arbitra pojedinca, ukoliko se Tužilac i Tuženi ne dogovore o izboru arbitra pojedinca u roku od 30 dana od dana odgovora na tužbu.

4. Tuženi nije odgovorio na tužbu, koju je služba za dostavu DHL pokušala da mu uruči više puta u periodu od 29. decembra 2008. do 14. januara 2009. godine, niti se izjasnio o imenovanju arbitra.

5. Predsednik Arbitraže je shodno članu 21. stav 3. Pravilnika STA 2. februara 2009. godine imenovao arbitra pojedinca. Nakon ovoga je, na osnovu stavova 3. i 4. člana 34 Pravilnika STA (Službeni glasnik RS. br. 52/07 od 8. juna 2007. godine), kao i na osnovu stava 1 člana 35, Pravilnika STA, arbitar-pojedinac zakazao usmenu raspravu za 1. april 2009. godine u prostorijama Arbitraže. Rasprava je odložena na molbu punomoćnika Tužioca za 15. april 2009. godine. Sekretarijat Arbitraže je o ovome obavestio stranke 20. marta 2009. godine.

6. Na usmenu raspravu 15. aprila 2009. godine pristupio je punomoćnik Tužioca. Tuženom je poziv za raspravu, u skladu sa stavom 1 člana 34. Pravilnika STA upućen dana 20. marta 2009. godine. Služba DHL je 23. marta 2009. godine izvestila Sekretarijat Arbitraže da je pokušaj uručenja pošiljke Tuženom ostao neuspešan zbog „netačne/nepotpune“ adrese.

7. Imajući u vidu navedene okolnosti i činjenice, arbitar pojedinac je, na osnovu stava 3 člana 34 Pravilnika STA konstatovala da se smatra da je pismeno primljeno, s obzirom na to što je upućeno na poslednju poznatu poštansku adresu primaoca, i na osnovu stava 7 člana 34 Pravilnika STA pristupio raspravljanju spora u skladu sa odredbama Pravilnika STA.

8. Na usmenoj raspravi punomoćnik Tužioca je izjavio da ostaje pri tužbi i tužbenom zahtevu, onako kako je to navedeno u samom tekstu tužbe.

U dokaznom postupku Arbitar pojedinac je saslušao punomoćnika Tužioca i izveo dokaze čitanjem dokumentacije u priloženim spisima.

9. Tužilac je uz zahtev za plaćanje glavnice postavio zahtev i za plaćanje kamate po stopi Centralne evropske banke, s tim da visinu kamatne stope utvrdi arbitar u skladu sa praksom Arbitraže.

10. Dokazni postupak je okončan čitanjem isprava koje je Tužilac priložio uz tužbu.

11. S obzirom na to što punomoćnik Tužioca nije podneo troškovnik do početka rasprave, niti na samoj raspravi, Arbitar pojedinac joj je naložila da to učini u roku od tri dana. Punomoćnik Tužioca je dostavila troškovnik Sekretarijatu Arbitraže 15. aprila 2009. godine posle zaključenja rasprave, prema kojem njegovi troškovi iznose ukupno 41.000,00 dinara (za sastavljanje tužbe i obrade predmeta za suđenje 21.000,00 dinara i za zastupanje na ročištu dana 15. aprila 2009. godine 20.000,00 dinara). Troškove Tužioca čine i registracioni troškovi za arbitražu u iznosu od 16.462,00 dinara i arbitražni troškovi u iznosu od 245.848,00 dinara.

V. Merodavno pravo za arbitražni postupak i za meritum spora

1. Arbitražna klauzula, koja je sadržana u članu 14. Ugovora o kupoprodaji broj 157/04 koji je zaključen 04.01.2005. godine između Tužioca i Tuženog glasi: „Ugovorne strane su saglasne da sve nastale probleme reše dogovorom, a ukoliko to nije moguće priznaju nadležnost Spoljnotrgovinske arbitraže pri Privrednoj komori Srbije i Crne Gore i Trgovinskog suda u Leskovcu.“

2. Iz ove arbitražne klauzule, čiju je punovažnost Arbitar pojedinac utvrdio gore pod brojem III.1-5. ovog obrazloženja vidi se da ugovorne strane nisu sporazumno odredile merodavno pravo ni za za arbitražni postupak, niti za meritum spora. Shodno tome, Arbitar pojedinac je na ovaj postupak primenio, na osnovu člana 45. Pravilnika STA, odredbe ovog Pravilnika, a supsidijerno odredbe Zakona o parničnom postupku Republike Srbije (Sl. Glasnik, br. 125/04).

3. U pogledu merodavnog materijalnog prava, Arbitar pojedinac je konstatovao da se u ovom slučaju međunarodne prodaje robe prvenstveno primenjuje Konvencija UN o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe (u daljem tekstu: Bečka konvencija), na osnovu odredbe stava 2 člana 16 Ustava Republike Srbije (Službeni glasnik RS, br. 98/2006). Prema podacima Komisije Ujedinjenih nacija za međunarodno trgovačko pravo (UNCITRAL), koji su dostupni na svetskoj mreži na adresi http://www.uncitral.org/uncitral/en/uncitral_texts/sale_goods/1980CISG_status.html, Bečka konvencija je stupila na snagu u odnosu na Srbiju 27. aprila 1992. godine po osnovu sukcesije, a u odnosu na Makedoniju 17. novembra 1991. godine, takođe po osnovu sukcesije. Shodno odredbi člana 1. stav 1 tačka (a) Konvencije, u kojoj je određeno njeno polje primene, Konvencija se primenjuje na ugovore o prodaji robe zaključene između strana koje imaju svoja sedišta na teritoriji različitih država, kad su te države države ugovornice.

4. Na osnovu odredbe stava 2 člana 7 Bečke konvencije „Pitanja koja se tiču materija uređenih ovom konvencijom, a koja nisu izričito rešena u njoj, rešavaće se prema opštim načelima na kojima ova konvencija počiva ili, u odsustvu tih načela, prema pravu merodavnom na osnovu pravila međunarodnog privatnog prava.“ U skladu sa ovim, Arbitar pojedinac konstatuje da se u odnosu na takva pitanja određuje merodavno pravo po odredbi stava 2 člana 48. Pravilnika STA. Arbitar pojedinac se na osnovu ove odredbe opredelio za primenu kolizionih pravila Zakona o rešavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja Republike Srbije (Sl. list SFRJ, br. 43/82, 3/82 i Službeni list SRJ, br. 46/96, u daljem tekstu: ZRSZ), kao najprikladnijih u ovom slučaju. Kada stranke ne izvrše izbor merodavnog prava, ZRSZ u tački 1 člana 20 propisuje da je za ugovor o prodaji pokretnih stvari merodavno pravo mesta gde se

u vreme prijema ponude nalazilo prebivalište, odnosno sedište prodavca – što u ovom slučaju dovodi do merodavnosti prava Republike Srbije.

VI. Sporna pitanja

Predmet ovog spora čine sledeća pitanja:

- 1) da li postoji obaveza Tuženog da plati glavni dug i kamatu na glavni dug;
- 2) da li je Tuženi obavezan da plati Tužiocu troškove ovog spora.

VI.1. Obaveza Tuženog da plati glavni dug i kamatu na glavni dug

1. Predmet Ugovora o kupoprodaji br. 157/04 koji je zaključen 04.01.2005. godine je kupoprodaja mineralne vode [...] (član 1), prema vrsti i ceni robe koja je utvrđena u članu 2. Iz ugovora proizlazi da se obaveza Tužioca prema Tuženom sastoji u isporuci robe u količini i po vrsti koja se ugovara mesečno (član 3). Isporuka ugovorene robe se vrši sukcesivno, u skladu sa članom 3 (član 4). Kupac – Tuženi u ovom sporu je obavezan da kupljenu robu plati doznakom na devizni račun prodavca najkasnije za 30 dana od datuma izvoznog carinjenja u Srbiji. Tužilac je uz tužbu priložio dokaze, odnosno otpremnice iz kojih se vidi da je roba isporučena Tuženom i fakture za robu koja je isporučena u periodu 25.05.2005. – 11.04.2007. kao i specifikaciju nenaplaćenih računa od firme [...], koju je potpisao rukovodilac uvoza i izvoza [...] (potpis nečitak). Arbitar pojedinac je na usmenoj raspravi sproveo dokazni postupak saslušanjem punomoćnika Tužioca i čitanjem svih priloženih dokaza.

Na osnovu činjeničnog stanja, utvrđenog po sprovedenom postupku i nakon izvođenja dokaza, te primenom odredbe člana 59 Bečke konvencije, arbitar pojedinac je našao da je *Tužiočev zahtev za isplatom kupovne cene za isporučenu robu osnovan*. Prema toj odredbi, kupac je dužan da isplati cenu onog dana koji je određen ugovorom, bez potrebe da prodavac postavi neki zahtev ili učini neke druge formalnosti. S obzirom da Tuženi kao kupac nije ispunio svoju obavezu plaćanja cene u roku koji je određen ugovorom – i da ovu svoju obavezu nije ispunio ni nakon više poziva koje mu je Tužilac upućivao – povredio je svoju obavezu iz člana 59, te je dužan da Tužiocu po ovom osnovu isplati ukupno 18.610,94 evra.

2. S obzirom na to da je Tuženi pao u docnju sa isplatom kupovne cene robe koju je preuzeo, Tužilac na osnovu člana 78. Bečke konvencije ima pravo na kamatu na gore naveden iznos. Tužiocu kamata pripada po odredbi stava 1 člana 277 Zakona o obligacionim odnosima Republike Srbije, od dana dospelosti za naplatu svake pojedine fakture, kako je to određeno u izreci ove odluke.

3. Tužilac u tužbenom zahtevu nije odredio visinu kamatne stope, već je naveo da traži kamatu po stopi Centralne evropske banke. U nedostatku pravnih izvora koji određuju visinu kamatne stope na potraživanja u stranoj valuti, a u skladu sa praksom ove Arbitraže, Arbitar pojedinac je zaključio da se kao domicilna kamata za Evro može uzeti kamata po stopi koju Evropska centralna banka obračunava svojim komitentima za oročene depozite. Podaci o ovim kamatnim stopama su dostupni na svetskoj mreži na adresi www.euribor.org/html/content/euribor_data.html i predstavljaju međubankarsku kamatnu stopu za depozite u Evrima. Uvidom u ove podatke, arbitar je utvrdio kamatne stope za svaki pojedinačni iznos faktura od dana dospelosti za naplatu, onako kako je to navedeno u izreci ove odluke pod 2.

VI.2. Obaveza plaćanja troškova spora

1. Na osnovu stava 1 člana 149 Zakona o parničnom postupku „Stranka koja u celini izgubi parnicu dužna je da protivnoj stranci naknadi troškove.“

Tuženi u ovom sporu je, na osnovu utvrđenih činjenica i izvedenih dokaza, izgubio parnicu u celini.

2. Tužilac je postavio zahtev za naknadu troškova arbitražnog postupka u tužbi. Punomoćnik Tužioca je dostavio troškovnik, prema kojem ovi troškovi ukupno iznose ukupno 41.000,00 dinara (za sastavljanje tužbe i obrade predmeta za suđenje 21.000,00 dinara i za zastupanje na ročištu dana 15. aprila 2009. godine 20.000,00 dinara). Troškove Tužioca čine i registracioni troškovi za arbitražu u iznosu od 16.462,00 dinara i arbitražni troškovi u iznosu od 245.848,00 dinara.

3. Shodno ovome, Arbitar pojedinac je na osnovu stava 1 člana 150 ZPP, uzimajući u obzir zahtev Tužioca naveden u tužbi i iznesen za raspravi, kao i čitanjem dokumenata koji se nalaze u spisima predmeta zaključio da su troškovi vođenja arbitražnog postupka bili neophodni. Na osnovu toga je Tuženi obavezan da plati troškove spora u ukupnom iznosu 303.310,00 dinara kako je određeno u izreci ove odluke pod br. 3.

VII. Konačnost odluke

Na osnovu člana 64. st. 1. Zakona o arbitraži i stava 1 člana 56 Pravilnika STA pri Privrednoj komori Srbije ova odluka je konačna i protiv nje nema mesta žalbi. Prema strankama ona ima snagu pravnosnažne presude redovnog suda.

Arbitar pojedinac,

[...]